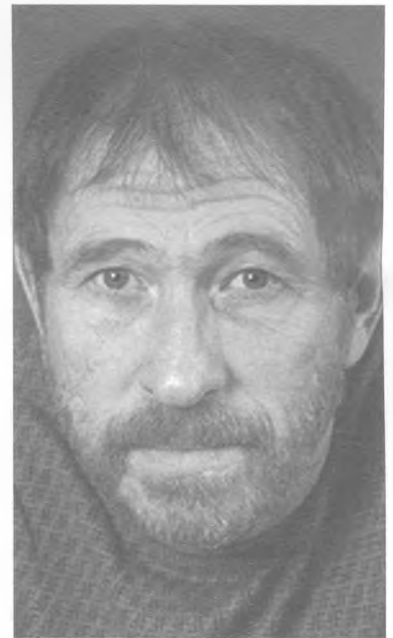

Віктор Жданов: «Мені випало щастя висловити свої думки»

Віктор Жданов – український актор театру і кіно, засл. артист України. Народився в с. Киселівка Білозерського району на Херсонщині. 1986 р. закінчив Херсонське культурно-освітнє училище і режисуру в КНУТКТ ім. І. Карпенка-Карого (майстерня Вахтанга Чхеїдзе). Працював у Херсонському театрі ляльок, з 1988-го – в Херсонському драматичному театрі ім. М. Куліша. Ролі: Максим («Діти Арбату»), Богдан Хмельницький («Ой Морозе, Морозенку»), Москаль («Наймичка»). В цьому ж театрі в постановках Володимира Бегми зіграв Квазімодо («Собор Паризької Богоматері»), Джека («Здрастуйте, я ваша тьоття»), Чмиря («Як пани, так і ми»), Буртіуса (казка «Обережно, злий лев» Ярослава Стельмаха), бабусю («Курочка ряба»). 1997 р. переїхав з родиною до Майкопа, а в 2000–2014 рр. працював у Донецькому українському драматичному театрі. Ролі: Грехен (музична комедія «Ladie's Night»), мільйонер («У джазі тільки дівчата»), Кінь («Історія коня» за повістю Л. Толстого «Холстомир»), Муров («Без вини винувати»), Міністр («Булвар злочинів»). З 2014-го – в Київському театрі драми і комедії на лівому березі, ролі: Пан («Гриць та Нечиста сила», Дм. Весельський), Беня Крик («Закат» Ісака Бабеля), Боцман («Язичники»), Чебутикін («Три сестри»), Єжевікін («Опіскін Фома!»), Директор («Пойло Лапой»), Ажаров («Усе життя попереду»). Знімається в серіалах: («Останній яничар», реж. Олександр Мохов, Антон Гойда), «Госпіталь» (реж. Антон Гойда), «Коли життя попереду», «Нюхач». Зіграв Старого у фільмі «Кіборги» режисера Ахтема Сеїтаблаєва. Дочка – Жданова Оксана Вікторівна – акторка в Театрі на лівому березі, син Павло навчається на операторських курсах.

Актор Віктор Жданов.

Бесіду вела Лариса Брюховецька

– У «Кіборгах» у вас цікава роль. І ви чудово вписалися в акторський ансамбль.

– Я був шокований, коли Ахтем мене запросив, хоча я з ним не був знайомий. Не знаю, чим я йому сподобався (знаю тільки, що пробувалися на цю роль відомі актори). На початку 2017 року почали знімати. Тоді Ахтем сказав, що випустимо фільм 6 грудня, до Дня захисника Вітчизни. Закінчили вчасно, і 7 грудня відбулась прем'єра.

– Знімали під Києвом?

– Місяць – під Києвом, місяць (березень) – у Чернігові, на злітній смузі. Моя робота в театрі не припинялась, хоча режим зйомок був дуже щільний, два місяці чистого часу. Треба віддати належне Ахтему Сеїтаблаєву і його команді. Працювали менше року. А знятого матеріалу – чотири години, на екрані – 1 год. 50 хв. За відгуками глядачів, він зробив правильний відбір.

Я дуже радий, що познайомився з цікавими акторами, не кажучи про те, що ми всі познайомилися з нашими захисниками, прекрасними людьми. Фільм чоловічий, і воїни висловлюють задоволення, що жінок у кадрі немає. Тобто, вони є: Субота телефонує своїй дружині, Серпень – також, Мажор – матері і своїй дівчині. Спілкування телефонне є, але присутності немає.

– Кіборги воюють, їх захищають.

– Ми всі були однодумці в ідеї, в правді цього фільму, в позиції режисера, в погляді на цю війну. Громадянська позиція однакова. Тому на майданчику не було ні крику, ні

скандалів – була активна праця.

– Як Ахтем працював з акторами?

– Я не помічав, як він працював. Коли людина знає як і коли, то все відбувається так швидко, що ти й не помітив, що вже граєш. Нанизувалось одне на одне. Було спільне прагнення приїхати, побачитись на майданчику ще перед зніманням: «Порепетируємо!» На майданчику панувала творча, позитивна атмосфера. Дуже приємно було приїжджати на зйомки – як на свято. Хоча це не те слово, та кожен день приносив якісь неочікувані результати.

Не було багато дублів. По часу навіть забігали наперед. Прочитавши сценарій, усі були настільки готові, що не треба було нічого пояснювати. Хоча тема така жорстка, відповідальна – з погляду на це все, в плані виконання акторських завдань. Велику роль відіграв сценарій, ніхто не втручався в текст. Були бар'єрчики, але незначні, йдеш далі, були шматки монологів, і постійно – крупний план. Я думав, як воно буде? Для мене на цьому фільмі сталося багато відкриттів. Під час зйомок познайомився зі Славою Довженком, Романом Ясиновським (це актор антрепризи, нова його вистава «Тату, ти мене любиш?» в «Золотих воротах»), здружився з Андрюшею Ісаєнком, котрий зіграв Суботу, він теж працює в Театрі на лівому березі. Були актори зі Львова. Олександр Мельник, мій знайомий з Херсонського театру, зіграв Сепара. Познайомився і з іншими професіоналами: прекрасний художник фільму – Шевкет Сейдаметов. Коли на зйомки прибули кіборги,

Віктор Жданов
у фільмі «Кіборги».

вони підтвердили точність декорацій, середовища.

– Багато кіборгів побувало на зйомках?

– Приїздили то групою, то поодиночі. Постійно був Кирило Недря, консультував, як носити автомат, яка була температура. Було холодно: мінус 19–20, умови були, як у житті, але ніхто не зважав на температуру.

– Хто був прототипом вашого героя?

– Виявилося, що у всіх частинах є такий Старий. 6 грудня підійшов після перегляду один з бійців і каже: «Це я». Чимало людей підходило, щоб подякувати. За чітке потрапляння в природу й характер такого персонажа.

– Ви молодший за свого героя?

– Ні, мені вже 52. Для мене ця роль – велика несподіванка. Мені не довелося влізати в чужу шкуру. Мені випало щастя висловити свої думки. Ми їздили з фільмом по містах України. Через зайнятість у театрі я не скрізь бував – потрапив у Львів, Тернопіль. Дивився «Кіборгів» вісім разів, і мені не набридло. На сході країни трохи інше ставлення: «моя хата скраю». В Сашка Мельника з Херсона – один епізод. Він пише мені: «Іду на “Кіборгів”. Боюсь, як приймуть». Зал був повний, люди аплодували.

– Фільм виконує свою роботу.

– Фільм і досі в прокаті. Мій приятель з Італії телефонує, дякує за роботу. Каже: «Не знаю, що в Україні відбувається, але розумію, що правда на вашому боці». Я трохи побачив окупації донецької. Безпомічність і безпорадність змушує переглянути своє життя. Ніхто до цього не був готовий. У театрі було все гаразд, та коли тільки почався Майдан, виникли конфлікти. В цьому плані найчесніше вчинили ті противники Майдану, хто зібрав речі і поїхав у Росію (дві сім'ї). Хоча театр був україномовний, а директор наш, Марко Бровун, Царство небесне, навіть збори трупи проводив українською мовою. Я і моя родина виїхали з Донецька влітку 2014-го в шортах і майках. Хоча розмови, щоб залишити Донецьк, виникали й раніше, з 2011 року. Там, навіть не беручи участі в бойових діях, люди розкривалися через ставлення до України. Війна показала, що хтось чи загрався чи не ту роль грав.

Фільм «Кіборги» дав відправну точку для українського кіно. Коли ми зустрічаємося з бійцями, ми стаємо людьми, які мають спільні погляди. Для мене це дуже цінно. Я

нікого з них раніше не знав, мене накрило цим переїздом, а от коли познайомився з ними, бачиш, які це щирі люди. Наприклад, коли знімали у Львові, я познайомився з актором театру ім. Лесі Українки Романом, який був рік в АТО. Чимало бійців, які побували в АТО, знімалися.

– Чи посипались запрошення зніматися?

– Я їжджу на кастинги, та, знаючи свою завантаженість в театрі, не хочу розриватись. Кіно – це прибуток, але працюю я в театрі. Та мені приємно, коли телефонують кастингові директори, дякують за фільм і за роботу.

12.01.2018

Кадр із фільму «Кіборги».

Плакат до фільму «Кіборги».